

Sygn. akt IV CSK 739/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa E. w W.
przeciwko B. S. i J. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 14/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony
powodowej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację pozwanych B. S. i J. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 31 października 2013 r., którym zostało uwzględnione powództwo E. w W. o zapłatę.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 w zw. z art. 506 § 1 oraz art. 5 k.c., pozwani uzasadnili wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego ujętego jako pytanie, „czy w przypadku, gdy z zawartej przez strony umowy, gdzie jedną ze stron jest bank, wynika, że wolą stron jest skonsolidowanie całości dłużnika przez ustalenie na nowo ogólnej sumy jego zadłużenia z różnych tytułów prawnych (umów zawieranych wcześniej pomiędzy stronami), z jednoczesnym ustaleniem nowych warunków spłaty tego zadłużenia, czynność taka ma charakter odnowienia zobowiązania w rozumieniu art. 506 § 1 k.c.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołali się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymagało sformułowania określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołania przepisów prawa, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na jego tle rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Pozwani nie przedstawili argumentacji świadczącej o wystąpieniu tak rozumianego istotnego zagadnienia prawnego. Zaprezentowane w skardze wywody wskazują na to, że skarżący zmierzali do zakwestionowania dokonanej przez Sąd odwoławczy wykładni umowy zawartej przez nich z wierzycielem i poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności jednego z zarzutów skargi, nie zaś do wyjaśnienia istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, który budziłoby poważne wątpliwości wymagające usunięcia w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki sprowadza się do zaprezentowania własnych poglądów skarżących na temat prawidłowego rozstrzygnięcia przedstawionej w skardze kwestii, z pominięciem wymaganej argumentacji prawnej, która wskazywałaby, że rozwiązanie przedstawionego w skardze „zagadnienia” może stwarzać poważne trudności bądź wywołuje kontrowersje. Treść pytania mogłaby wprawdzie sugerować, że skarżący oczekiwali pewnego uogólnienia, jednak kwalifikacja charakteru wskazanej umowy w każdym przypadku wymaga oceny konkretnych postanowień umownych z uwzględnieniem okoliczności określonej sprawy.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.